קם א ש"ע או"ח סי תס סעיף ה: קמא ב ג מיי פ"ג מהלי י"ט הלי ח טוש"ע

או״ח סי תקו סעיף ו: קבב ד מיי׳ פ״ו מהל מנה הלי ה סמג לאויו עט טוש"ע או"ח סי׳

מנד סעיף א: קבוג ה מיי פ״ה פ״ה מהל׳ חום הלי מו חמו

ובית הלל מתירין. טעמא דבית

מערמת אשה ואופה תנור מלא

ככרות אע"פ שאין לריכה רק לככר

אחדא אבל למלאות התנור פעם

אחרת ליכא מאן דשרים:

תנא בפסח קאי. מימה דלה

פסחים (לקמן גט:) דפריך מאי איריא ערבי פסחים וכו' וי"ל דהתם

פריך משבת דהוי בכל שבוע ולח שייך לשנויי דנקט ערבי פסחים

משום דתנא בפסח האיבי:

אלא של כל אדם אמרו דלא בקיעי והני דבי ר"ג פקיעי. ד' יוסי אומר עושין סריקין כמין רקיקין ואין עושין סריקין ככרות

כמין גלוסקאות. תנן התם הסופגנין והדובשנין והאסקייטין וחלת המשרת והמדונע פטורין מן החלה. מאי חלת המשרת זה חלוט של בעלי בתים שאמרנו למעלה. פירוש חלות שאינן אפויות בתנור אלא על המשרת. שהיא כמו טיגן, ואופין אותן החלות במשרת על ידי שמן, לפיכך נקראות חלות המשרת. כלומר חלות האפויות במשרת. פירוש מדומע, פירות

הלל כדאמרינן (בינה דף יז.)

משני הכי בריש ערבי

:סעיף ד סעיף ד: קבוד ו מיי' פ"ו מהלי בכורים הלכה יב

סמג עשין קמא טוש"ע טוש"ע או"ח סי סעיף ג: סעיף ג: קבור ח מיי שם טוש״ע

שם סעיף ב: קבוד ט מיי׳ פי״ב מהל׳ פסולי המוקדשין המוקדשין

תורה אור השלם 1. והקריב ממנו אחד ז. זְיִּיִּלֶּוְ בַּ בִּעֶּבֵּב בְּיִיּ מִכְּל מֶרְבָּן הְּרוּמְה לִיִיָּ לַכֹּהֵן הַזֹּרֵק אֶת הַם הַשְּׁלְמִים לוֹ יִהְיָה:

לעזי רש"י

ברייר"א [בריי"ד]. (לחם) חבוט, נלוש היטב.

מוסף תוספות

א. מפני שהפת יפה בזמן שהתנור מלא. תוס׳ שהתנור נ*ור*ה. יו הרא"ש. ב. [ד]אין להניח ערבי שבו דתדירי בכל שבוע. מוס׳

רבינו חננאל

וטרחינן לאוקמה במצה בפסח, וכמה עבה טפח כעובי לחם הפנים שהיה מצה והיה עביו טפח. ודחינן ואסקינן האי פת עבה פת מרובה היא, ומשום טירחא ובכל יום בפסח משום דבענינא דפסח הוה קאי. תניא נמי פת עבה ביום טוב וב״ה מתירין. ת״ר יוצאין בפת נקיה והדראה ובסריקין המצויירין ואף על פי מאי טעמא מפני שהאשה אפילו בדפוס אין עושין. . וסריקי רבן גמליאל אמו ר' צדוק לר' אלעזר בנו לא של כל אדם אמרו אין עושין אלא של נחתומין דבעו מסקו ליה טפי שהו עלייהו. איכא דאמרי הכי

וכמה פת עבה טפה. ואפיי הכי שרו בית הלל אבל טפי מטפח לא: שכן מלינו בלחם הפנים. שהוא אסור לבא חמץ כדאמרינן במנחות

ובית הלל מתירין וכמה פת עבה א"ר הונא מפח שכן מצינו בלחם הפנים מפח מתקיף לה רב יוסף "אם אמרו בזריזין יאמרו בשאינן זריזין אם אמרו בפת עמילה יאמרו בפת שאינו עמילה אם אמרו בעצים יבשין יאמרו בעצים לחים אם אמרו בתנור חם יאמרו בתנור צונן אם אמרו בתנור של מתכת יאמרו בתנור של חרם אמר ר' ירמיה בר אבא שאילית את רבי ביחוד ומנו רב איכא דאמרי 6רב ירמיה בר אבא אמר רב שאילית את רבי ביחוד ומנו רבינו הקדוש מאי פת עבה יפת מרובה ואמאי קרו ליה פת עבה משום דנפישא בלישה ואי בעית אימא

באתריה דהאי תנא לְפת מרובה פת עבה קרו ליה מאי מעמא אי משום דקא מרח מירחא דלא צריך מאי איריא בפסח אפילו בי"מ גמי אין הכי נמי והאי תנא ביום מוב של פסח קאי תניא נמי הכי בית שמאי אומרים איז אופיז פת ייעבה ביום מוב יובית הלל מתירין יית"ר ייוצאין בפת נקיה ובהדראה ובסריקין המצויירין בפסח אע"פ שאמרו אין עושין סריקין המצויירין בפסח אמר רב יהודה דבר זה שאל בייתום בן זונין לחכמים מפני מה אמרו אין עושין סריקין המצויירין בפסח אמרו לו מפני שהאשה שוהה עליה ומחמצתה אמר להם אפשר יעשנה בדפום ∘ויקבענה כיון ∞אמרו לו יאמרו כל הסריקין אסורין וסריקי בייתוס מותרין אמר רבי אלעזר בר צדוק פעם אחת נכנסתי אחר אבא לבית רבן גמליאל והביאו לפניו סריקין המצויירין בפסח אמרתי אבא לא כך אמרו חכמים האין עושין סריקין המצויירין בפסח אמר לי בני לא של כל אדם אמרו אלא של נחתומין אמרו איכא דאמרי הכי קאמר ליה לא של נחתומין אמרו אלא של כל אדם א"ר יוםי עושין סריקין יכמין רקיקין ואין עושין סריקין יכמין גלוסקאות (*) ית"ר הסופגנין והדובשנין ואיסקריטין וחלת המסרת והמדומע פטורים מן החלה מאי חלת המסרת אמר רבי יהושע בן לוי זה חלום של בעלי בתים אמר ריש לקיש הללו מעשה אילפס הן ורבי יוחגן יאמר מעשה אילפס חייבין והללו שעשאן בחמה מיתיבי הסופגנין והדובשנין והאיסקרימין עשאן באילפס חייבין בחמה פמורין תיובתיה דרבי שמעון בן לקיש אמר עולא אמר לך רבי שמעון בן לקיש הכא במאי עסקינן שהרתיח ולבסוף הדביק אבל הדביק ולבסוף הרתיח מאי הכי נמי דפטורין אדתני סיפא עשאן בחמה פטורין ליפלוג וליתני בדידה בד"א כגון שהרתיח ולבסוף הדביק אבל הדביק ולבסוף הרתיח פטורין חסורי מחסרא והכי קתני בד"א שהרתיח ולבסוף הדביק אבל הדביק ולבסוף הרתיח נעשה כמי שעשאן בחמה ופטורין ת"שי ייוצאין במצה הינא ובמצה העשויה יבאילפס הכא נמי שהרתיח ולבסוף הדביק מאי מצה הינא אמר רב יהודה אמר שמואל כל שפורסה ואין חומין נמשכין הימנה אמר רבא מיוכן לחמי תודה פשימא הכא לחם כתיב והכא לחם כתיב מהו דתימא הואיל וכתיב יוהקריב ממנו

ואילך תשש כחה של חמה ולא היו כורתין עלים למערכה: י פת מרובה. הרבה חררין ביחד ולאו משום חימוץ נקט לה ובחררין דקים קאמר ומשום דקא טרח טירחא דלא לריך הוא: ביחוד. בינו לביני. רביה דר' ירמיה רב רביה דרב רבינו הקדוש. לישנא אחרינא בייחוד בברור כמו וידעו ביחוד ששם ארון נגנו (יומא דף נד.): בלישה. כשלשין אותה עבה היא העיסה כשהיא כולה ביחד: הכי גרסינן תניה נמי הכי ב"ש הומרים אין אופין פת עבה בי"ע ולא גרסינן בפסת: תניה נמי הכי. דלחו משום חמץ נקט אלא משום טירחא דהא הכח לח תנח פסח: ובסריקין המלויירים. מלות המלויירות ואע"פ שאמרו לכתחלה אסור דיעבד שפיר דמי: שוהה עליהן. לניירן ואין נותנין מהר לתנור ומחמילין: אפשר יעשה. הלורה בדפום ויקבענה בסריק: כיון. כלומר מהר בדחיפה אחת: יאמרו כל הסריקין אסורין ושל בייתום מותרין. שהרי רוב נחתומין אין להן אותו דפום: לא של כל אדם אמרו. לאסור דבעל הבית העושה אותן לעלמו אינו חושש לייפותן כל כך ואינו שוהה עליהן: אלא של נחתומין. העושין למכור ומקפידין על נויין ושוהין על ליורן: איכא דחמרי לח של נחסומין חמרו. לאסור שרגילין ובקיאין בדבר ויש

וקלושין דאין ממהרין להחמיץ אבל לא מציירין את העבים כגלוסקאות דמתוך עוביין מחמילין בשהייה מועטת: הסופגנין. עשויין כספוג: והדובשנין. מטוגנין בדבש וכולן מין לחם: והאיסקריטין. עשויין כלפיחית דמתרגמינן איסקריטון (שמות טו)

להן דפוסין: עושין סריקין. מלויירין

כמין רקיקין ובלבד שיהו דקין

שלשין עיסתן רכה מאד: המסרס. מרגום של מחבת ויחוקאל דן: פטורין מן החלה. דכתיב (במדבר טו) באכלכם מלחם הארץ והני לאו לחם נינהו. ולקמיה [ע"ב] מפרש טעמא: והמדומע. חולין שנפלה תרומה לחוכן פטור דתרימו תרומה כתיב [במדבר טו] ולא שכבר היה תרומה: חלוט בסים. אינו נעשה כתקון לחס: ריש לקיש אכולהו קאי ולאו לאפלוגי אדר׳ יהושע בן לוי אתא: מעשה אילפס הן. של בעלי לפיכך לאו לחם הוא דקא סבר אין לחם אלא האפוי בתנור כדכתיב לחמכם בתנור אחד (ויקרא כו): **והללו**. להכי פטורין לפי שעשאן בחמה ולא באור: שהרחיח. האילפס ואחר כך הדביק בה הלחם דהוה ליה כעין מעשה תנור הלכך חייבין: הינא. אינה אפויה כל לורכה. לשון אל תאכלו ממנו נא (שמות יב): **העשויה באילפס.** ואע"ג דלחם בעינן כדכתיב לחם עוני (דברים טו):

> אחד מלוייר והיה מושיב לתוכו את הסריק והוא מלוייר מיד, אמר להם אפשר יעשנה בדפוס ויקבענה מיד (חולין קח.). כיון. מסור מנחיר והיה מושר מנוטר מם הספריק והום מנחיר מיד, סמור כהם מספר מישנה בנסום הקפענה מד (חורין אח). בידן. מהר בלו סורת, ובישר אמרו כל הסריקין אסורין: כלומר דביימוס היה יכול לסרוק חלומיו בלי שחות לפי שהיה לו דפוס, ואעפייר אסרו משום לאמרי כל הסריקין ביו (חודיק יד.). ובמצה העשירה. האפירה (מוחות mi). ואין דוטין נמשכין הימנה. דכנר אפויה כל דהו (שם). וכן לחמי תודה. שאם נאפו כל כך בשעת שחיטת הובח שפורסה ואין חוטין משכין ממנה קדש הלחם (שם). פשיטא. דמד דינא אים להו למלה ולחמי מודה, דהכא והכא כתיב לחם (שם).

(מ.) כל המנחה אשר תקריבו וגו' [ויקרא ב] לרבות לחם הפנים לחימוץ לאזהרה שלא יחמילו ואפילו הכי עובי דפנותיו טפח דהיינו לחם שהיו לו פנים ואין פנים פחותין מטפחי: אם אמרו. והתירו עובי טפח: לוריוין. כהנים שבקיאין בשימורו שלא יחמין יתירו לכל אדם שאינן זריזין: **בפת עמילה.** שאינה ממהרת להחמיץ שעמילתה מעכבתה. עמילה ברייר"א כדתנן (מנחות דף שו.) כל המנחות

יו) מנע ממת מטר עד בילה כב:, ב) [בבילה אי מרובה], ג) לקמן מ., ד) [גי הערוך בעי רד הרדאה פיי לחם עב טעונין שלש מאות שיפה וחמש מאות ה) ומ"ק יד.] חולין קו:, בעיטה: בתנור חם. בכל יום תמיד ו) [גי הערוך ע' סרק ג' מן], ז) חלה פ"ח [מ"ד], ת מנחות עח: [ע"ש], היו מסיקין תנור של מקדש לאפיית מנחות ולחמי תודה ושל מתכת היה ט (שס), י) (סוכה ה.],
נ"ל אחר ד"ה ביחוד],
נס"א ליתא דהואיל, כדאמר בזבחים בפ' דם חטאת (דף לה:): בעלים יבשים. שהיו מביאים מ) [ועי' מוס' בילה כב: ד"ה דנפישי], () [וע"ע אותן מימות החמה כדאמרינן בתענית (דף לה.) מחמשה עשר בחב תום׳ לחמו לט: ד״ה מאיז. הגהות הב"ח (A) גם' כמין גלוסקאות תגן התם הסופגנין הסופגנין והדובשנין וכן גי' הר"ן: גליון הש"ם נכז' ויקבענה כיון. וכן במתני' פ"ז דתמיד מ"ח פותח כיון. וכן במס' כלה עמד ונפל על פניו וכיון

מוסף רש"י

: 736

וכמה פת עבה. שהתירו נית הלל (ביצה כב:). שכן שהיא מנה כדאמרינו בכל המנחות באות מלה (מנחות נז.) ועביו טפח כשמו לחם הפנים, יש לו פנים ואין פניס פחותין מטפח (ביצה כב:). בזריזין. של בית גרמו שהיו אומנים ווריזים נדנר (שם). בפת עמילה. בריי״ה בלע״ו, שהיה טעוו ג' מאות שיפה, שפשוף בידו, וחמש בעיטה, באגרוף, שף אחת בועט שתים, שף שתים בועט שלש פף שתיט כועם טכב (שם). בעצים יבשין. מט"ו כאב היו פוסקין למטרכה לשכת העלים היו אופין ומבשלים כל לרכי הקדש שמסיקין אותו בכל יום הן למנחות הן לללי (שם). בתנור של מתכת. נמס׳ זכחים (לה:) אמרינן תנור של מקדש של מתכת היה משום שתי הלחם ולחם הפנים, שאפייתן וקדושתן בתנור. הוה ליה כלי עכליגן (ביצה שם). איכא פת מרובה. ולאו משום הוא אלא משום וליוס אחר (שם). תניא נמי הכי. דנשאר יו"ט (שם). ובית הלל מתירין. שהפת נאפה יפה כשהתנור מלא (שם). ובהדראה. קינר (לקמן מ.). שאל בייתוס

נמשכין ממנה קדש הלחס (שם). פשיטא. דמד דינא אים להיט אות להי למנה לחסי מודה, דהכא והכל המני שהן מעשה אלפס, שם מודה, ריש לקיש אמר מפני שהן מעשה אלפס, והיבין מחסים מודה, ויש לקיש אמר מפני שהן מעשה אלפס, ואינו קרוי לחם אלא האפוי בתנור. ור' יוחנן אמר אפילו מעשה אלפס חייבין בחלה, והללו לא עשאן באלפס על ידי האור אלא בחמה. ומותבינן לריש לקיש הסופגנין והדובשנין והאסקריטין עשאן באלפס חייבין בחמה פטורין. ומשני כגון שהרתיח האלפס ובסוף הדביק הסופגנין הללו באלפס חייבין בחמה מטורין. ומשני כגון שהרתיח האלפס ובסוף הדביק הסופגנין והלי קתני בד"א בשהרתיח ולבסוף הדביק. שנמצאת אפייתן. אבל הדביק ולבסוף הרתיח נעשה כמי שעשאן בחמה ופטורין. והא נמי דתני יוצאים במצה העשויה באלפס, אוקמ׳ בשהרתיח ולבסוף הדביק. ומצה נא כל שפורסה ואין חוטין נמשכין הימנה, ואילו נגדי מינה חוטי, בצק הוא עדיין. ומצה העשויה באלפס, אוקמ׳ הודה. וכן לענין לחמי תודה.

מאי מלה הינא. כלומר כמה תאפה ויהא יולא בה: שפורסה. שמשברה. לשון פרוסה: וכן לענין לחמי חודה. אם שחט

הזבח עליהן מאחר שנאפת כענין הזה קידש הלחם והתודה כשירה דהואיל⁰ וקרמו פניה דתנן במנחות [עמ:] כי האי גוולא בעינן: